అయిపు

ఆఫీసు చేరుకుని నా గదిలోకి వెళ్ళి అలా కూర్చున్నానో లేదో నా సెక్రటరీ వచ్చి, "మనం ఇంటర్‌వ్యూలకు పిలిచిన అభ్యర్థులు వచ్చారు. ఒక్కొక్కరిని పిలవమంటారా?" అడిగింది. మొదట్లో నా సెక్రటరీ నేను ఆఫీసుకు రాగానే విష్ చేసేది. ఇప్పుడు విష్ చేయడం మానేసింది. ఏదయినా అవసరం ఉండి పిలవగానే రావడం లేదు. సమయం తీసుకుంటోంది.

అలవాటుగా మణికట్టు వంక చూసుకున్నాను. చేతి గడియారం లేదు. రాత్రి తాగినపుడు ఎక్కడ పడిపోయిందో? లేదూ ఇంట్లో ఎక్కడ పెట్టి మర్చిపోయానో? లోగడ నాలుగయిదు గడియారాలు తాగి పోగొట్టుకున్నాను. ఎదురుగా ఉన్న గోడ గడియారం వంక చూశాను. పదకొండూ నలభయి అయింది. ఈ ఇంటర్‌వ్యూలు ఉండటం వలన ఆఫీసుకు వచ్చాను. లేకుంటే కుమార్‌తో కలిసి ఫాంహవుస్ వెళ్లుండేవాడిని. కుమార్ నాకు పదిహేను సంవత్సరాల నుండి తెలుసు. నాకు మంచి శత్రువయినా వదలకుండా మిత్రులుగా ఉంటున్నాం. రాత్రి ఎక్కువగా తాగటం వలన హేంగోవరుతో తలనొప్పిగా ఉంది. ఉదయం నుండి ఏమీ తినకపోవడం వలన ఆకలిగా ఉంది. రాత్రి కూడా భోజనం సహించలేదు. నాలుగయిదు ముద్దలు తిని వదిలిపెట్టేశాను. ఈ తలనొప్పి తగ్గాలంటే రెండు పెగ్గులు తీసుకోవాలి.

కుడిచేతి వేళ్ళతో కణతలు నొక్కుకుంటూ, "ఎంతమంది వచ్చారు? " అడిగాను.

"ఆరుగురు" అంది.

"అరగంట తర్వాత ఒక్కొక్కరిని నా గదిలోకి పంపించు"

వచ్చినవాళ్ల లిస్టు నాకు అందించి వెళ్ళిపోతుంటే, "మాట"అన్నాను.

ఆగింది.

"నాకు ఆకలిగా ఉంది. ఎవరినయినా పక్కనే ఉన్న హోటలుకు పంపించి టిఫిన్ ఏదయినా తెప్పించగలవా?" జేబులోంచి వంద రూపాయల నోటు తీసి ఆమెకందించాను.

తీసుకుని, "ఏం తెప్పించమంటారు?" అడిగింది.

"ఏవయినా ఫర్వాలేదు".

ఆమె వెనక తలుపు మూసుకోగానే బల్ల సొరుగులోంచి స్కాచ్ సీసా తీసి గ్లాసు అందుకుని రెండు పెగ్గులు పోసి నీళ్ళు నింపి గటగటా తాగేశాను. సీసా మూత గట్టిగా బిగించి సొరుగులో పెట్టి సిగరెట్ వెలిగించాను. మందు కదులుతోంది. మత్తు అందుకోలేదు. ఆ కంపెనీలో ఒకప్పుడున్నంత మంచిపేరు నాకు ఇప్పుడు లేదు; చిన్నా చితకా పనులు తప్ప పెద్ద పనులు నా వరకు రావు. చాలా విషయాలు నాకు చెప్పరు. నాతో ఎక్కువగా మాట్లాడరు. మా మామగారు. బావ మరదులే అన్ని పనులు చేసుకుంటున్నారు. మొదట్లో ఇల్లరికం ఎంతో ఆనందంగా ఉండేది. ఇప్పుడేమీ లేదు. బందీని. నాకు నేను చేసుకున్నదే.

టిఫిన్ తిన్నాక ప్రాణం కుదుట పడింది. అభ్యర్థులను ఒక్కొక్కరినే లోపలకు పంపించమని చెప్పి జాబితా చేతుల్లోకి తీసుకున్నాను. నిజానికి ఈ ఇంటర్వ్యూలు ఒక తంతు మాత్రమే. పిలిపించమన్నారు. పిలిపించాను. ఒకప్పుడు మా కంపెనీకి చాలా మంచి పేరుండేది. మార్కెట్‌లో మా ప్రొడక్ట్స్‌కు తిరుగుండేవి కావు. రాజకీయ జూదంలో మా మామగారు తల దూర్చేసరికి ఎదురుచూడని భారాలు వచ్చాయి. తట్టుకోవటం కష్టమయింది. పార్టీలు మార్చినా లాభం లేకపోయింది. నష్టాల ఊబిలో కూరుకోకపోయినా లాభాలు మటుకు అంతంతమాత్రంగా ఉన్నాయి. ఈ ఒడిదుడుకులకు కారణం నేనని ముద్ర వేశారు. నిజానికి నా పాత్ర ఇందులో ఏమీ లేదు. ఇప్పటికీ మించిపోయింది ఏమీ లేదు. మూసివేసిన రెండు యూనిట్లను తెరిపించి కొద్దిగా మార్పులు చేయగలిగితే వ్యాపారం పుంజుకుంటుంది. నామాట ఎవరూ వినరు.

ఇంటర్వ్యూల తతంగం పూర్తి చేసేసరికి గంట దాటింది. పనిలో మునిగిపోయాక తలనొప్పి పూర్తిగా తగ్గి మనసు ప్రశాంతమయింది. కుర్చీలోంచి లేచి ఒళ్ళు విరుచుకుని కిటికీ దగ్గరకు నడిచి బయటకు చూశాను. వాతావరణం చల్లగా ఉంది. కిటికీలోంచి గాలి చిన్నగా తోసుకువస్తోంది. సెల్ మోగింది. అందుకుని చూశాను. నా భార్య నుండి వచ్చింది.

"చెప్పు" అన్నాను.

"ఇంటర్వ్యూలు అయిపోయాయట" అంది.

నేను చేసే ప్రతిపని గురించిన సమాచారం ఎప్పటికప్పుడు ఆమెకు చేరిపోతుంటుంది..

"ఇప్పుడే అయిపోయాయి."

"నేనిప్పుడు గుంటూరులో ఉన్నాను. నేనొక్కదానినే కాదు. మన పిల్లలు, నాన్న, అమ్మ, అన్నయ్యలు అందరూ ఇక్కడే ఉన్నాం".

"ఏమిటి విశేషం?"

"మా తాతయ్యగారి పుట్టినరోజు".

"ఇప్పుడా చెప్పడం?"

"ఈ కార్యక్రమం గురించి రాత్రి మీతో చెబుదామనుకుంటే మీరు మీ లోకంలో ఉండిపోయేసరికి చెప్పలేదు. వేరు పనులు ఏమున్నా అవన్నీ పక్కన పడేసి ఉన్నపళంగా బయల్దేరి గుంటూరు రండి. అందరూ వచ్చారు. మీరు రాకుంటే బావుండదు" నా జవాబుకై ఎదురుచూడకుండా కట్ చేసింది. ఆవిడ పక్కనే ఎవరో ఉండి ఉంటారు. అంచాత నాతో మర్యాదగానే మాట్లాడింది. లేకుంటే నన్ను 'మీరు' అని సంబోధించదు. కుర్చీలో కూర్చుని సిగరెట్ వెలిగించాను. నేను గుంటూరు వెళ్ళాలి. వెళ్తున్నాను. వెళ్ళకపోతే నా భార్య ఎంత రాద్ధాంతం చేస్తుందో నేనూహించగలను. నా జీవితం నాకే గమ్మత్తుగా ఉంది. బల్ల సొరుగులోంచి సీసా మళ్ళీ బయటకు తీసాను. రెండుపెగ్గుల పయినే ఉంటుంది. గ్లాసు అందుకుని సీసా ఖాళీ చేసి గ్లాసునిండా నీళ్లు నింపి గటగటా తాగి, సీసా గ్లాసు సొరుగులో పెట్టి సొరుగు మూశాను. బల్లకు తాళం వేసి కుర్చీలో చేరగిలబడి కూర్చుని సిగరెట్ తాగుతున్నాను. ఆకలి వేస్తోంది. కళ్లు మూసుకున్నాను.

సిగరెట్ చివరంటా కాలి చేతివేళ్ళు చురుక్కుమనేసరికి కళ్ళు తెరిచి సిగరెట్ పీకను కిటికీలోంచి బయటకు విసిరి కుర్చీలోంచి లేచి నిలబడుతుండగా తలుపు తెరుచుకుని కారు డ్రైవరు లోపలికి వచ్చాడు. నన్ను గుంటూరు తీసుకురమ్మని అతనికి ఆజ్ఞ అయి ఉంటుంది.

కిందకొచ్చి కారులో కూర్చున్నాక మత్తు ఎక్కడం మొదలయింది. కారు బయల్దేరాక చల్లటి గాలికి కళ్లు మూతలు పడసాగాయి. విజయవాడ దాటాక ఆకలి ఎక్కువవుతున్నట్లు అనిపించసాగింది. కడుపు లోని మందు ఇబ్బంది పెడుతోంది.

ఏదయినా తిని ఉంటే బావుండేది. నిద్ర ఎగిరిపోయింది. దారిలో మంచి టిఫిన్ సెంటర్ ఏదయినా కనబడుతుందేమోనని కిటికీలోంచి చూస్తుంటే రోడ్డు పక్కగా నడుచుకుంటూ ఇందాక ఇంటర్వ్యూకు వచ్చిన కుర్రాడు కనిపించాడు. చేతిలో సన్నటి ఫైలు ఉంది.

"డ్రైవర్ కారాపు" అన్నాను. నా మాటలు ముద్దగా ఉన్నట్లు నాకే అనిపించాయి.

కొద్దిగా ముందుకు తీసుకువెళ్ళి డ్రైవర్ కారాపాడు.

"ఆ కుర్రాడిని పిలు."

డ్రైవరు ఇంజను ఆపి కారుతలుపు తెరుచుకొని దిగివెళ్ళేలోగా ఆ కుర్రాడే కారు దగ్గిరకు వచ్చాడు. తలుపు తెరిచి "ఎక్కడివరకు వెళ్ళాలి?" అడిగాను. తాగినప్పుడు భూతదయ కలుగుతుంటుంది.

"గుంటూరండీ" అన్నాడు.

"కూర్చో. నేనూ గుంటూరే వెళ్తున్నాను."

నా పక్కన కూర్చోడానికి సంకోచపడుతుంటే, "రావయ్యా... కూర్చో.... " విసుగు ధ్వనించకుండా అన్నాను. తటపటాయిస్తూనే కారులో కూర్చుని, తలుపు మూశాక కారు కదిలింది.

"నీ పేరు?" అడిగాను.

"రాఘవులు. సుబ్బ రాఘవులు.. మీ ఆఫీసులో మీరు జరిపిన ఇంటర్వ్యూలో నేనున్నాను...."

"గుర్తుపట్టే కారాపించాను."

"సెలక్ట్...." అంటుంటే అతని మాటలకు అడ్డు తగిలి "విజయవాడ నుండి నడిచే వస్తున్నావనుకుంటాను" అన్నాను.

తలూపాడు. అతని ముఖం అమాయకంగా ఉంది. నా చిన్నప్పుడు మా ఊళ్ళో హైస్కూలు లేదు. ఏడు మైళ్ల దూరంలో ఉండేది. రానూపోను హైస్కూలు వెళ్ళటానికి పధ్నాలుగు మైళ్ళు నడవాల్సి వచ్చేది. అప్పట్లో నేను బలహీనంగా ఉండేవాడిని. రోజూ అంతదూరం నడవడానికి కష్టపడేవాడిని. అప్పుడప్పుడు రాత్రిళ్ళు కాళ్లు విపరీతంగా నొప్పి పుట్టేవి. అమ్మ నా కాళ్ళకు తైలం రాసి ఓపికగా కాళ్ళు వత్తేది. కొన్నిసార్లు నొప్పి భరించలేక ఏడుస్తుంటే అమ్మ కళ్ళల్లో నీళ్ళు కూడా తిరిగేవి. "స్కూలు ఫైనలు వరకు ఓర్చుకోరా. నువ్వు బాగా చదువుకుని పైకి వస్తే మా అందరికీ ఎంత సంతోషంగా ఉంటుందో తెలుసా?" అనేది. నేను స్కూలు ఫైనలు పూర్తి చేసిన తర్వాతగానీ మా ఊరికి హైస్కూలు, కాలేజీలు రాలేదు. నా చదువు

పూర్తి అయి, ఉద్యోగం దొరికాక మా వాళ్లకెవరికీ ఏమీ చేయలేకపోయాను. కనీసం మా తమ్ముళ్ళకు మా కంపెనీలో ఉద్యోగాలు ఇప్పించలేకపోయాను. ఇప్పుడు వాళ్ళెవరూ నాతో మాట్లాడరు.

"ఇంటర్‌వ్యూకు వచ్చినవారికి రెండేసి వందల రూపాయలు ఇవ్వమన్నాను. నీకివ్వలేదా?" అడిగాను.

"ఇచ్చారండీ."

"ఇస్తే నడిచి ఎందుకు వెళ్తున్నావు?" అడిగి కళ్లు మూసుకున్నాను. ఆకలి ఎక్కువవుతోంది.

అతను వెంటనే జవాబు చెప్పలేదు.

రెండు నిమిషాలాగి మళ్ళీ అదే ప్రశ్న వేశాను.

"నిజం చెప్తే మీరేమీ అనుకోరు కదా?"

కళ్లు తెరవకుండానే తల అడ్డంగా ఆడించాను.

"... ఒకప్పుడు మాది కొద్దో గొప్పో ఉన్న కుటుంబమే. మా నాన్నగారి వ్యసనాల వలన ఉన్నదంతా పోయింది. ఆయన చనిపోయి అయిదు సంవత్సరాలవుతోంది. అమ్మ, నేను, తమ్ముడు, చెల్లెలు మిగిలాం. నేను ట్యూషన్లు చెబుతుంటాను. నెలంతా కష్టపడితే పదిహేను వందల రూపాయలు కూడా రావు. నా సంగతి వదిలేయండి. నేను గాలి తిని బతుకుతాను. నా బాధంతా మా వాళ్ళమీద... వాళ్లు ముగ్గురూ భోంచేసి రెండు రోజులవుతోంది..."

ఉలిక్కిపడ్డట్టు కళ్లు తెరిచాను. అతని కళ్ళల్లో నీరు తిరుగుతోంది.

".... మీరిచ్చిన రానుపోను చార్జీల డబ్బులతో మా ఇల్లు కనీసం వారం రోజులపాటు గడిచి...." అతను మాట ముగించలేదు. నా కడుపులో తిరుగుతున్న ఆకలి మందు ప్రభావానికి తట్టుకోలేకపోయింది. వాంతవుతోంటే ఆపుకోలేకపోయాను. చేయి అడ్డం పెట్టుకున్నా అతనిమీద కూడా పడింది. సీట్లోకి ఒరిగిపోయాను.

మెలకువ వచ్చేసరికి నేను కూర్చున్న కారు పార్కింగ్ లాట్‌లో ఉంది. నేను వాంతి చేసుకుంది శుభ్రం చేసినట్టుంది. తడి ఇంకా ఆరలేదు. సుబ్బ రాఘవులు లేడు. మధ్యలో ఎక్కడో దిగిపోయి ఉంటాడు. నా గురించి ఏమని అనుకుని ఉంటాడో? డ్రైవర్ షామియానాలో కూర్చుని భోజనం చేస్తున్నాడు. అప్పుడు నాకు ఆకలి వేయలేదు. చచ్చిపోయింది.

❖ ఆదివారం వార్త, 7 అక్టోబర్, 2007